

[Albertsen.]

under drøftelsen her også kan komme ind på denne problematik.

Jeg anbefaler og forventer et omfattende udvalgsarbejde; men vi møder fra socialdemokratiet med åbent sind dertil.

Lis Møller: Såfremt folketinget vedtager det af socialministeren fremsatte lovforslag, som vi nu har til første behandling, sættes slutstenen på et vidtgående socialt reformarbejde.

Hermed mener jeg naturligvis ikke, at der dermed er sat punktum for sociale fremskridt. Nye behov vil selvsagt stille os over for nye krav til lovgivningsmagten i fremtiden, som tilfældet har været i fortiden. Med „slutsten“ mener jeg alene, at den store socialreform, der bærer den for al social administration så kendte dato 20. maj 1933, og som var udarbejdet af den daværende socialminister, K. K. Steincke, dermed er revideret på alle områder.

Steincke udarbejdede jo personligt sin reform. Som fattiginspektør på Frederiksberg havde han gennemtænkt de mange problemer, en socialforvaltning støder på, og nedfældede sine anskuelser i værket „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“, som dannede grundlaget for hans udarbejdelse af socialreformen. Den var på mange måder udtryk for fremsyn, hvilket allerede fremgår deraf, at den endnu, 40 år senere, er ryggraden i vor sociale lovgivning. Steinckes fortjeneste var vel først og fremmest, at han samlede en umådelig bunke vildtvoksende lovbestemmelser i nogle få hovedlove, nemlig lov om arbejdsløshedsforsikring og arbejdsformidling, lov om folkeforsikring, der indeholdt reglerne for sygekassesystemet, aldersrente og invaliderente, og lov om offentlig forsorg, som omfattede alle de regler om hjælp, hvor sikkerhed ikke kunne skabes ved en forsikringslignende ordning.

I tidens løb er der ændret meget i denne opbygning, især med lovene under den forrige regering om socialstyrelsens oprettelse og om sygesikring, hvorved sygekassesystemet er ophævet og afløses fra 1. april i år af én alle omfattende sygesikring. Og nu skal vi altså sige farvel til loven om offentlig forsorg med alle de tilvækster, den har fået i årenes løb i form af f. eks. mødrehjælp, re-

valideringsinstitutioner og andre særforsoresgrene.

Efter 40 år samler socialministeren nu 6 gældende love i én. I et vist mål gør den nuværende socialminister altså Steinckes gerning om, samler og kodificerer, som juristerne vist kalder det. Men socialministeren er jo ikke nogen Steincke af den grund. Det, der nu forelægges, og som vi skal tage stilling til, er ikke fostret i hendes hoved alene. Det er socialreformkommissionens værk, og da alle partier har haft sæde i den, er der tale om et stykke tværpolitik, og samtidig er der tale om en naturlig forlængelse af det arbejde, som påbegyndtes under den forrige socialminister, fru Nathalie Lind. Dette er ikke sagt for at forklejne den nuværende socialminister. Jeg betragter det kun som en fordel, at der er gået et grundigt kommissionsarbejde forud for det arbejde, folketinget skal afslutte. Ud fra mit partis hele grundindstilling må vi anse kontinuitet i en lovgivningsvirksomhed for et væsentligt gode. Der er lovgivningsområder nok, der præges af en disharmonisk udvikling, hvor det, der gennemføres af én regering, brydes op og ændres totalt af den næste. Jeg behøver i den forbindelse blot at pege på vor skatte-lovgivning, der i så mange henseender præges af manglende kontinuitet. I de fleste tilfælde skyldes en sådan manglende kontinuitet politiske modsætningsforhold; sådanne er vi heldigvis forskånet for på det sociale område, og det kan vi hilse med tilfredshed.

Så klart jeg kan det, vil jeg fastslå, at også det konservative folkeparti accepterer den sociale velfærdsstat med dens sikkerhedsnet under borgerne. Men når det er sagt, føler jeg også trang til at fremhæve dette lovforslags § 6, stk. 1, hvori det hedder:

„Enhver mand og kvinde er over for det offentlige forpligtet til at forsørge sig selv, sin ægtefælle og sine børn under 18 år.“

I forhold til den nuværende forsorgslovs § 25 er der tale om en ændret formulering, idet man nu udtrykkelig fastslår, at den enkelte er forpligtet til at sørge for sig selv. I 1933 har man formentlig betragtet det som komplet overflødigt at fastslå en sådan selvfølge, men vi må nok desværre i dag, 40 år efter, erkende, at det i vide kredse ikke længere betragtes som en selvfølge. Mange